

anvendes til Arbejde ombord, har man ment det rigtigst, at udtrykkelig Bestemmelse derom optages i Sømandsloven. Det nævnte Konventionsudkast undtager *dels* Skibe, der kun beskæftiger en og samme Familie, *dels* statskontrollerede Skoleskibe. Disse Undtagelser er ikke nævnt i Lovudkastet, fordi dette, som tidligere berørt, ikke er anvendeligt paa statskontrollerede Skoleskibe, og i Reglen vel heller ikke paa Skibe af den førstnævnte Art. Men selv om det ikke er udelukket, at Loven eller enkelte af dens Bestemmelser kan anvendes paa saadanne Skibe, naar de ikke gaar i helt begrænset Fart, er der dog næppe nogen praktisk Trang til at give en særlig Regel for disse Skibe, og internationalt set kan der ikke være noget til Hinder for, at Loven bliver strengere end Konventionsudkastet ved ikke at medtage dets Undtagelser.

I Forbindelse med de Bemandingsforskrifter, som vel kan ventes at blive givet ogsaa her i Landet, maa der antagelig fastsættes Regler om Alder og Fartstid som Betingelse for at gøre Tjeneste i de forskellige underordnede Stillinger ombord. Naar man alligevel her foruden Minimumsalderen 14 Aar tillige foreslaar, at Personer under 18 Aar ikke maa gøre Tjeneste som Fyrbødere, skyldes det, at det i Kommissionen er blevet fremhævet, hvor vigtigt det er snarest at faa gennemført Forbud imod ganske unge Menneskers Anvendelse til den anstrengende Tjeneste i Fyrrummet, hvorhos man ogsaa herved har haft for Øje, at internationale Bestræbelser ligeledes tenderer i Retning af et saadant Forbud. I det svenske Udkast er Minimumsalderen for Fyrbødere sat til 16 Aar; det norske Udkast bestemmer, at som Fyrbøder og Kullempere maa ikke anvendes Personer under 18 Aar, og som »Maskingut« ikke Personer under 16 Aar.

Til § 11.

Ligesom der ikke i Sølovens §§ 71 og 72 findes nogen nøjere Overensstemmelse mellem de nordiske Sølove, saaledes er der ogsaa i Indholdet af Udkastets § 11, som træder i Stedet for de ældre Regler om Søfartsbøger, Afregningsbøger, Skibsbemandingslister m. v., nogen Forskellighed mellem de skandinaviske Udkast. I det danske Udkast har man gjort Bestemmelserne ret kortfattede, idet den nærmere administrative Ordning er overladt til Handelsministeriet. Nyt er Paalæget til Skibsføreren om, hvis der forhyres i Henhold til en Tarifaftale, da at have et Aftryk af denne ombord til Brug for Mandskabet.

Blandt de nærmere Regler, som skal gives af Handelsministeriet, maa om Afregningsbogens Indhold findes Bestemmelser, der kan træde i Stedet for de nugældende Bestemmelser i Sølovens § 71, 3. og 4. Stk. samt eventuelt Bestemmelser om Hyreaftalens Godkendelse for Mønstringsbestyreren, jfr. Sølovens § 72, 1. Pkt.

I denne Forbindelse skal anføres, at Sølovens § 70, hvorefter Skibsføreren ved Forhyringen faar Sømandens Søfartsbøger overleverede og opbevarer dem, saalænge Rejsen varer, er bortfaldet. Kommissionerne har ment, at Søfartsbogen er saa vigtig for Sømanden, at han selv altid bør have Ret til at besidde den. Ønsker han, at Skibsføreren skal gemme Bogen for ham, maa han selv anmode Føreren derom; Loven bør ikke fratage ham Besiddelsesretten. Hvis Skibsføreren ved Forhyringen ønsker at sikre sig, at Sømanden møder ved Paamønstringen, og Føreren derfor mener, at det kan have Betydning for ham at faa Søfartsbogen, saaledes at Sømanden ikke kan forhyre sig til en anden, saa maa Føreren stille det som Betingelse ved Forhyringen, at han faar Søfartsbogen overleveret, indtil Paamønstring er sket. Ved Paamønstringen faar Søfartsbogen en Paategning, der viser Sømandens Ansættelse paa det paagældende Skib, og det er saaledes udelukket, at en anden Fører derefter i god Tro kan forhyre Sømanden, forinden Søfartsbogen ved Afmønstringen har faaet en Paategning, der viser, at Tjenesten paa det paagældende Skib er ophørt.